

LINDSI EMORI

OSTAVLJENA
PRINCEZA

Prevela Aida Bajazet

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2019.

Naziv originala:
Lindsay Emory
THE ROYAL RUNAWAY

Copyright © 2018 by Lindsay Emory
Translation Copyright © 2019 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-02501-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

*Ova knjiga posvećena je ženama koje imaju moć
da promene svet. Takoreći, svim ženama.*

„Lepo vaspitane žene retko kad stvaraju historiju.“

Lorel Tačer Ulrich

Jedan

Bio je dan mog venčanja. Pretpostavila sam da se sve mlade slično ponašaju na ovaj dan. I one dlanovima nežno ravnaju nabore na belo venčanici, vrhovima prstiju nameštaju čipku i gužvaju maramicu u ruci.

Ostale žene osećaju se kao princeze na dan svog venčanja. A ja? Ja *jesam* princeza, i to prava. Imam dijamantsku tijaru, raskošnu palatu, uramljeno uverenje o pripadnosti kraljevskoj porodici i sve ostalo što pripada pravim princezama.

Odugovlačili su da mi saopšte kako se mladoženja nije pojavio koliko god su mogli, odnosno, sve dok nije postalo sasvim očigledno da će svadbeni plan morati da se promeni i da moj budući suprug i ja danas nećemo izaći iz svečane katedrale i ući u pozlaćenu kočiju koju vuku konji s glavama ukrašenim šarenim nojevim perjem.

Zato što sam ja, princeza Teodora Izabela Viktorija, druga naslednica krune kraljevstva Drajden, ostavljena pred oltarom.

Ljudi oko mene nešto su šuškali i došaptavali se, ali nisam mogla da razaznam šta govore niti me je to zanimalo. Pre nego što sam saznala istinu, znala sam samo da kasnimo. Dosad je već trebalo da sedim u kočiji, smeškam se i mašem razdraganom narodu okupljenom na ulicama. Svakako nije trebalo da još sedim ovde i čekam.

Neko je pozvao moju majku da izađe iz prostorije, što je trebalo da mi ukaže na to da nešto zaista nije u redu. Osoblje palate najčešće je izbegavalo da joj se direktno obraća, plašeći se da će se loše provesti, u čemu je moja majka bila prvak sveta.

Zatim su pozvali i Kerolajn. Ona je moja emotivno stabilna srednja sestra. I moja deveruša. Nije dobila tu počast samo zato što je starija od Sofi, moje mlađe sestre, nego zato što je Kerolajn bila sposobna da razreši bilo koji neočekivani problem, počevši od onog sa šlepom, bidermajerom i velom, pa sve do mladoženje koji nedostaje.

Kerolajn se vratila smrtno ozbiljna. Klekla je pored mene, uzela me za ruku i saopštila mi šta je posredi.

Nisu mogli da pronađu mog verenika. Nestao je.

Zurila sam u nju kao tele u šarena vrata. Budući da sam se amaterski bavila proučavanjem istorije, na brzinu sam se preslišala ne bih li se setila ijednog sličnog slučaja zabeleženog u analima draždenske istorije. Postoji li uopšte neki protokol za otkazano kraljevsko venčanje? Šta bi ostavljena princeza trebalo da uradi?

Odjednom je utihnulo čak i ono došaptavanje. Zavladao je muk. U sobu je ušla moja baka. Onako visoka i prava, kretala se držeći glavu gordo kao da se na njoj stalno nalazi kruna – ona velika sa džajpurskim safirom. Prišla je i pružila mi pakovanje papirnih maramica.

Ovaj njen gest vratio me je u stvarnost. Mogla sam biti sto puta pripadnik kraljevske porodice i sledeći naslednik trona, ali, kad vam baka na dan venčanja pruži papirne maramice, onda je to stvarno ponižavajuće. Osećala sam se jadno i osramoćeno pred svojim narodom i celim svetom.

Posle pet minuta, baka mi je podigla glavu i obrisala moje lice vlažno od suza.

„Nijedna suza neće više biti prolivena za njim. U ovoj kući to ime više ne sme da se spomene.“

Bilo je ovo naređenje moje kraljice.

Kad ona nešto naredi, suze moraju naprasno da presuše.

Dva

Četiri meseca kasnije...

Uopšte me nije iznenadilo to što su me poslali daleko od kuće. Bilo je mnogo lakše kontrolisati ovakav fijasko ako njegov glavni akter nije blizu i ne može da privuče pažnju sveta, kao što bi gromobran privukao munju.

Svi kraljičini savetnici saglasili su se da je najbolje mesto za boravak napuštene princeze jedno hladno ostrvo smešteno usred Severnog mora, na drajdenskoj teritoriji po imenu Perpetua. Nikad mi neće biti jasno zašto se ti isti savetnici nisu mogli složiti da su Maldivi najbolje mesto na kome će napuštena princeza provesti četiri meseca.

Međutim, otkako sam se vratila pre tri dana, moje noći pretvorile su se u beskrajni krug košmara, posle kojih bi usledilo ispijanje biljnih čajeva i gledanje televizijskih repriza. Stvarno su mi već dosadili. I serije i čaj. Prebolela sam Kristijana Frejzera Kembela. Sasvim. Taj čovek ostavio me je pred oltarom. Samo, nije mi bilo jasno zašto sam ga i dalje sanjala svake noći. Otprilike ovako...

On bi bežao kroz mračni tunel. Onda bih ja trčala za njim (što se u stvarnom životu nikad ne bi dogodilo – imam ja svoj ponos). Onda bih ga ja pozvala, nadajući se da će se zaustaviti i reći mi nešto onim svojim škotskim naglaskom. Međutim, on bi samo nastavio ćutke da trči, a ja bih nastavila da ga jurim. I tako sve dok se u tunelu ne bi pojavila svetla lokomotive, koja bi nas zatim oboje pregazila.

Kakav predvidiv i dosadan scenario.

A ja ne volim da budem ni dosadna ni predvidiva.

Neposredno po saznanju da je moje venčanje propalo, kraljevski lekar ušao je u moje odaje i bez reči ostavio recept za pilule za spavanje na mom radnom stolu. Inače, on je bio samo jedan od najmanje desetoro ljudi koje je moja Velika Baka tog dana poslala da mi saopšte loše vesti.

Dosad nisam uzela nijednu od tih pilula i sada sam se zapitala da li bi večeras ipak trebalo to da učinim. Za sutra imam zakazan intervju – PRVI RAZGOVOR S OSTAVLJENOM PRINCEZOM TEODOROM – kod Šantal Luis, čuvene novinarkе koja radi za Televiziju Drajdener. Još jedna neprospavana noć ostaviće na mom licu tamne podočnjake koji neće moći da se prikriju uobičajenom šminkom. I onda će moj lični šminker Roberto morati dodatno da se naradi, zbog čega će mi, naravno, prigovoriti, i onda ću mu se ja izvinjavati, zbog čega će nastupiti neprijatna tišina, koja uvek nastane kad neko mora da izvrši ono što mu princeza naredi, a on to ne želi.

Prebolela sam bivšeg. Stvarno jesam. Zato sam krenula ka kupatilu da natočim sebi čašu vode i popijem tu pilulu. Da zaboravim tog skota. I sprečim nastanak tih prokletih podočnjaka.

Međutim, umesto da uđem u kupatilo, nešto me je privuklo velikom prozoru s kog se pružao pogled na ceo grad. Kraljevska palata bila je smeštena na visokoj litici, pa mora da je, ovako gorostasna, gledana odozdo, stanovnicima iz srednjeg veka izgledala prilično zastrašujuće. Međutim, danas, u dvadeset prvom veku, grad se proširio na sve strane, pa se palata skoro utopila u njega. Štaviše, mnoge gradske zgrade nadvisile su čak i najviši toranj drevne palate vladara Drajdena.

Razmakla sam debele brokatne zavese i zagledala se u blistava svetla grada, koja su još jako sijala, mada je već bila prošla ponoć.

Drajden Siti, grad nazvan po imenu države, bio je divna mešavina modernog i istorijskog, staromodnog i savremenog. Mesto je počelo lagano da kopni početkom dvadesetog veka, uporedo s propadanjem brodogradilišta, koje je vekovima bilo osnovni izvor prihoda njegovih stanovnika. Međutim, onda je pronađena nafta. Isprva je samo stidljivo procurila kroz blato u močvarnom predelu zemlje, da bi nešto kasnije snažno pokuljala iz jednog tamnog trougla unutar Severnog mora koji je, srećom, pripadao Drajdenu, što je celoj zemlji udahnulo novi život.

Budući da sam odrasla u kraljevskoj porodici, svaka, pa i najbeznjačajnija pojedinost iz drajdenske istorije godinama mi je usađivana u glavu. Kao druga naslednica krune posle svog oca, prestolonaslednika Alberta, bog ga poživeo, ozbiljno sam se pozabavila proučavanjem istorije svoje domovine, pa sam pročitala mnogo knjiga o tome. Često bih žmureći zamišljala kako je naše kraljevstvo izgledalo te davne 1350. godine, kada je Olaf Osvajač prvi put zavladao ovom plodnom nizijom. Ili 1650, kada je kralj Henri III odbio da pošalje koloniste u Novi svet, proglašivši kolonizaciju glupom i nepotrebnom pustolovinom.

Obožavala sam sve te priče. Mnogo sam volela i ovaj pogled na grad i njegova svetla. Činilo mi se kao da mi pulsiraju u venama.

Kasnije ću se vratiti na ovaj trenutak i zapitati se zašto tada jednostavno nisam progutala tu pilulu za spavanje i legla u svoj veliki, četvorostubni pozlaćeni krevet s baldahinom, onaj isti u kome su spavale moja baka i prabaka pre nego što su sele na presto.

Ni sama ne znam šta me je te noći nateralo da se presvučem u trenerku, skupim kosu u punđu i navučem patike, jer upravo to sam učinila.

Poznavala sam sve skrivene izlaze iz palate, kao što poznajem sopstveni dlan. Deo tih putanja otkrila sam zahvaljujući urođenoj sposobnosti zapažanja i istraživačkom duhu, dok je drugi bio sastavni deo mog formalnog obrazovanja. Preneli su mi ga moji učitelji, sekretarice i Velika Baka lično, budući da dobra princeza mora da zna sve o svojoj zemlji i mestu gde živi.

Pod tim *sve* podrazumevali su se i tajni izlazi iz palate.

Nije mi bilo prvi put da krišom klisnem iz dvorca. To sam činila i kao tinejdžerka i kao studentkinja. Bilo je mnogo toga što sam želela da uradim, mnogo mesta koja sam želela da posetim i mnogo ljudi s kojima sam želela da se vidim, a da pritom ne budem okružena dosadnim obezbeđenjem i formalnom kraljevskom pratnjom. Drajden je mala zemlja i ovde član kraljevske porodice može da se ponaša neformalno ako to poželi. Tako moj ujak Džon, vojvoda od Falendera, radi kao bankar u finansijskoj oblasti. Moj brat služi u vojsci. Pre veridbe, ja sam se bavila produciranjem dokumentarnih filmova. S diskretnim, jedva vidljivim obezbeđenjem, članovi moje porodice mogli su da se

pretvaraju da su sasvim obični ljudi koji, eto, nekim slučajem žive u velikom dvorcu na brdu.

Međutim, zbog svog nedavnog debakla, morala sam da čamim skoro četiri meseca zatvorena kao u manastiru, pa sam, prirodno, posle toliko vremena provedenog iza zidina dvorca, poželega da promenim sredinu i malo procunjam gradom.

Pretrčala sam preko tepiha, spustila se južnim stepenicama, prešla preko hodnika do gornje galerije, zatim se došunjala do sporednih vrata, sišla niz treće stepenice koje vode do vrta sa začinskim biljem, a zatim se provukla kroz potpuno praznu kuhinju.

Dok ste rekli britva, našla sam se u spoljašnjem dvorištu. Na kraju širokog, pošljunčanog puta nalazila se stražarska kućica. Navukla sam kapuljaču preko glave i uskočila u beli transportni *fijat*, čije sam ključeve uzela dok sam prolazila kroz kuhinju.

Stražar je odmah otvorio kapiju (što je obavezan protokol kad se pred kapijom pojavi službeno kraljevsko vozilo), a zatim sam se odvezla dvesta metara dalje...

Nisam imala pojma kuda vozim.

Prema svetlima?

Zašto?

Zato što su blistava i lepa?

Mora da sam sišla s uma?

Možda i jesam. I pričam sama sa sobom, baš kao što je princ Karl Svetitelj tvrdio da mu je pastrmka naredila da napadne Francusku.

Jače sam nagazila papučicu gasa, čime sam dokazala da, zapravo, jesam poludela. Nedostatak sna očigledno mi je posisao i ono malo zdravog razuma. I zato sam nastavila da vozim. Neki unutrašnji instinkt i jedno davno sećanje vukli su me napred.

To sećanje beše vezano za jednu noć od pre dve godine, kada me je Kristijan, s kojim sam tek počela da se viđam, pozvao odmah po sletanju u Draiden, s namerom da me iznenadi. „Dođi odmah“, insistirao je. Tom prilikom rekao mi je i naziv bara u kome je trebalo da se nađemo za jedan sat. I tada, baš kao i noćas, uspela sam potpuno neopaženo da se iskradem iz dvorca.

Romantično, zar ne?

Potpuno nesvesna mesta na kome se nalazim, parkirala sam se ispred istog tog bara. Izgledao je isto kao što sam ga zapamtila. Mali koktel-bar u pozorišnom delu grada i gostima koji ne pripadaju bogataškom sloju društva, među kojima je Kristijan navikao da se kreće. Čim sam zakoračila u tu mešavinu senki i neona, setila sam se da nisam ponela ni novac ni ličnu kartu. Još jedan znak mog blago poremećenog mentalnog stanja. Međutim, ipak sam sela za jedan oronuli, crveni sto, ispucale površine. Na kraju krajeva, cilj ovog izleta nije bio da se napijem. Da sam to htela, bilo je dovoljno da siđem u naš ogromni podrum, uvek prepun vina i ostalih skupocenih pića. Da sam želela da se ošamutim, jednostavno bih progutala onu pilulu za spavanje.

Cilj ovog izleta bio je...

Nemam pojma.

Zažmurila sam. U mislima sam videla Kristijana, onakvog kakav je bio one noći kad smo se ovde sreli. Njegove poluduge, plave uvojke koji se kovrdžaju u predelu kragne. Kožu, još preplanulu od planinskog sunca i skijanja. Jesam li to želela? Da ponovo sretnem Kristijana? Jesam li zato došla ovamo?

„Oprostite. Je li slobodno mesto za vašim stolom?“

Dubok glas. Škotski naglasak. *Kristijan?*

„Jeste“, odgovorila sam, pitajući se da li možda sanjam. Je li i ovo deo mojih košmarnih noći? Pogledala sam prema neznancu kroz poluotvorene kapke.

Čovek koji je sedeo naspram mene nije bio Kristijan Frejzer Kembel, deveti vojvoda od Stedinga. Naprotiv. Bio je njegova sušta suprotnost, onako tamnokos, tamnopus, oštrih crta lica, ali ne i neprijatnog izgleda.

„Zdravo“, rekla sam iz čiste učtivosti, a zapravo sam samo želela da me ostavi na miru.

„Zdravo i vama. Šta takva lepotica radi sama usred noći?“

Na reč *lepotica*, moj odbrambeni štit još više se podigao. Sedela sam u polumračnom baru, s ružnim naočarima koje sam pozajmila od svoje sekretarice i kapuljačom navučenom preko raščupane punđe. Svaki muškarac koji bi takvu ženu nazvao lepoticom morao je biti mrtav pijan, lud ili oboje.

Rekla sam prvo što mi je palo na pamet. „Čekam nekoga.“

„Dečka?“

Nije mu palo na pamet da ustane od stola. Naprotiv, zavalio se u svoju stolicu i prekrstio ruke na grudima, željno iščekujući da čuje moj odgovor.

Kakav neotesanac, pomislila sam.

„Ne“, saopštila sam drskom neznancu sa škotskim naglaskom. „Kolegu s posla.“

Pogledao me je začuđeno. „U ovo vreme? Ovde? Kakvim se to poslom bavite?“ Bestidno me je odmerio pogledom. Na njegovom licu bilo je i sarkazma i nagađanja. „Niste valjda došli da... *pokupite* mušteriju?“

Trgla sam se. „Ne mislite valjda da sam prostitutka?“

„Pa, ako jeste, onda ste loše obučeni.“

„A vi ste, kao, stručnjak za to?“

Usne su mu se nestašno iskrivile. Očigledno se zabavljao. „Ne, nisam. Ne razumem se mnogo u modu.“

Uh! Kako da ga se otarasim? Šta da izmislim?

Premetala sam po glavi, pokušavajući da se setim najdosadnijeg mogućeg zanimanja. „U stvari, ja sam istoričar.“ Nisam ga mnogo slagala, imajući u vidu da sam se zaista bavila produkcijom istorijskih dokumentarnih filmova.

„Stvarno? To je baš zanimljivo.“

Dođavola. Sada stvarno moram da smislim nešto još dosadnije. „Moja uža specijalnost je proučavanje drajdenske poljoprivredne istorije.“ Spojila sam prste na rukama u obliku trougla. „Posebno onog dela koji se tiče kongruencije između domaćih životinja, ekonomije gazdinstava i zdravlja žena na selima.“

Eto. Dosadno dozlaboga. Ako ga ovo ne otera, ništa neće.

Ali umesto da ustane od stola i pobegne glavom bez obzira od ludače koja bi da razgovara o najsuvoparnijoj i najzamornijoj temi na svetu, nepoznati muškarac nagnuo se napred i napravio radoznao izraz lica.

„O, baš volim seoski život“, rekao je široko se osmehnuvši. „Poljoprivreda je stvarno divno zanimanje, samo što se veoma naporno radi, mnogo se pije i nema sigurnu budućnost“, izgovorio je i mahnuo rukom konobarici, koja je upravo prošla pored stola. „Dva viskija, molim.“

„Ne bih smela...“

Pogledao me je sjajnim očima. „Ali, moja damo, već jeste.“

Tri

Dve čaše viskija našle su se na našem stolu i nekoliko kapi ćilibarske tečnosti prosulo se po njegovoj ispucaloj, crvenoj površini.

Prvi gutljaj viskija okusila sam u trinaestoj godini, kada sam krišom gucnula tečnost iz dedine čaše u kraljevskoj vili u Kaselti, u Severnoj provinciji. Da me je tada video neko od odraslih, taj se ne bi mnogo nervirao, budući da su za ispravljanje nedoličnog ponašanja bile zadužene moja dadilja ili Velika Baka. Niko drugi nije se usuđivao da me prevaspita niti mu je pak bilo stalo do toga.

I večeras sam se malčice nedolično ponašala, ali mi je i sada, kao i onda, prijao taj vreli ukus viskija. Podsetio me je na hladne zimske večeri, vatru u kaminu, toplinu i zadovoljstvo koje sam osećala hodajući po ivici opasnosti. Baš kao što sam to činila ovog trenutka, kada je neko za susednim stolom pogledao u mene i ovog čudnog stranca. Spustila sam pogled i prinela čašu usnama.

„Šta to radite?“ upitao me je onaj čovek pomalo uvređeno. „U mojoj zemlji običaj je da se prvo kucnemo i nazdravimo.“

„Čemu biste voleli da nazdravite?“

Pogledao me je iskosa, kao da razmišlja o mogućnostima. Zatim je podigao čašu. „Dižem ovu čašu u kraljičino zdravlje.“

„Čije kraljice?“

Vratio je čašu na sto. „Kako to mislite?“

„Vi imate svoju kraljicu, a ja svoju. Kojoj od njih dve nazdravljamo?“

Nasmešio se. „Vašoj, naravno. Mi Škoti nismo u velikoj ljubavi s Liz.“

Stegla sam čvršće svoju čašu. Nije mi prijalo što se ovaj stranac obraćao Elizabeti Drugoj, kraljici Engleske, Škotske i Velsa, sa Liz – i to na podrugljiv način. Mada sam je videla samo dvaput u životu i nisam je lično poznavala, bilo mi je duboko usađeno da se članovima svih kraljevskih porodica obraćam punim imenom i to se nije moglo promeniti jednim nenamerno popijenim kasnovečernjim pićem s nepoznatim Škotom, zbog čega sam već sada zažalila.

„U zdravlje kraljice Aurelije“, rekao je on prilično glasno.

„Za kraljicu“, promrmljala sam, otpila gutljaj i napravila grimasu. Probala sam mnogo kvalitetnije viskije od ovog.

I moj partner napravio je sličnu grimasu pošto je otpio gutljaj pića. „Pobogu, šta je ovo?“, rekao je gnušajući se.

„Neka jeftina brlja.“ Skupila sam usne. Jesam li mogla zvučati kao veći snob?

Ali onaj čovek nije se uvredio na ovo, već se samo zvonko nasmejao. Tek tada sam ga bolje pogledala. Mislim, zapravo.

Nije mi više delovao samo mračno i grubo. Izgledao je kao čovek koji je prošao kroz bezbroj opasnih situacija i na čijem je licu svaka ta avantura ostavila trag. Ne, on nije izgledao kao holivudski lepotan, ali je zato nosio u sebi nešto mnogo zanimljivije.

Duh pobednika.

Bio je sirov, neotesan i, ako je suditi prema njegovom večerašnjem izdanju, bio je i očigledno društveno neprihvatljiv. Međutim, posle četiri puna meseca samosažaljevanja posle onog mog javnog poniženja, sada sam se konačno našla u društvu nekoga ko je nesumnjivo umeo da se snađe u škakljivim situacijama i iskobelja se iz njih.

„Kako se zovete?“, izgovorila sam brzopleto.

Pre nego što je odgovorio, protrljao je čašu palcem. „Nik. Nik Kameron. A vi?“

Dođavola. Sama sam kriva. Navikla sam da ljudima postavljam pitanja, jer su me tome naučili dvorski savetnici, da bih se prijatnije osećala „među narodom“.

Međutim, sada... Stomak mi se zgrčio. Uprkos tome što sam saznala njegovo ime i dozvolila da me počasti pićem, Nik je za mene i dalje bio

samo stranac. I sigurno se ne bi prijatno osećao ako bih mu rekla da sam princeza. Osim toga, nisam znala mogu li da mu verujem.

„Tea“, konačno sam izgovorila, rekavši mu nadimak kojim su me oslovljavali samo bliski prijatelji i članovi uže porodice.

Ponovio je moje ime na neobično privlačan način. Delovao mi je kao čovek koji sve čini s nekim ciljem. Isplanirano.

Volela bih da i ja imam neki plan.

Kad sam zbacila glavu da bih otpila još jedan gutljaj onog trećera-zrednog viskija, spala mi je kapuljača s glave. Budući da je svetlo iznad našeg stola bilo prigušeno, nisam se plašila da će me neko od gostiju prepoznati. Ali šta ako se to ipak dogodi? Morala bih da istrčim napolje dovoljno brzo i uskočim u svoj auto pre nego što budu povadili telefone i slikali me.

Slikanje. Sutrašnji intervju. Uh!

Stegla sam čvršće čašu i osetila kao da mi se stomak ponovo uvezao u čvor. Bilo mi je muka od same pomisli na taj intervju na kom ću morati da odgovaram na pitanja o Kristijanu.

Nik je to primetio. „Jeste li dobro?“ Pratio je pogledom moju čašu koju sam prinela usnama i otpila još gutljaj ili dva.

„Sutra idem na neki razgovor“, rekla sam. Viski mi je odvezao jezik.

„Za posao?“

„Ne“, odgovorila sam automatski i zapitala se zašto li se, zaboga, uopšte poveravam ovom čoveku. „Nešto u vezi s mojom profesijom“, objasnila sam, nadajući se da će prestati da me ispituje. Čoveka kao što je on sigurno ne bi trebalo da zanimaju istorijske teme.

Nagnuo je glavu. „Mora da je nešto krupno? I sada brinete kako će vaš šef reagovati na to?“

Zagrcnula sam se pomislivši na Veliku Baku kao na svog „šefa“. Pristajao joj je taj naziv. Kraljica Aurelija je apsolutno sve držala pod kontrolom, počevši od upotrebe interpunkcije, pa do organizacije velikih događaja, poput kraljevskih venčanja.

„Da, moja šefica baš ume da bude teška.“

„Ako mene pitate, ja bih se nekako izvukao. Uvalite taj vruć krompir nekom drugom.“

„Lako je vama da tako govorite.“

Pomislila sam na svog oca, naslednika krune, koji se trenutno nalazio bezbedno ušuškao u svom seoskom letnjikovcu, u kome je provodio veći deo godine ležeći se od kostobolje, hipoglikemije, grčeva u stopalima i ko zna kakvih sve boljki, koje bi izmislio svaki put kad bi mu kraljica majka naredila da ispuni neku kraljevsku dužnost.

Pomislila sam i na svoje dve sestre i brata, koji su se krili po helikopterima, turskim jahtama i nepalskim nedodijama, odnosno, na svim onim mestima na kojima nije bilo signala mobilne telefonije, pa tako Velika Baka nije mogla da ih pozove i naredi im da moraju da prisustvuju nekoj ceremoniji ili svečanom presecanju trake. Ne. Nije bilo nikog ko bi ovo mogao da uradi umesto mene.

„Pretpostavljam da ste veoma poznati istoričar.“ Nikove reči vratile su me u stvarnost. Onu u kojoj sam ovom neprijatnom čoveku rekla da sam dosadni istoričar koji se bavi zdravljem žena na selu i proučavanjem gazdinstava.

„Pa, nisam baš toliko poznata“, odgovorila sam oštrim tonom. „Mene skoro niko i ne sluša.“ Bila je to još jedna slučajno izgovorena istina.

Nik se nagnuo preko stola i pogledao me pravo u oči. Tek tada sam kroz oblak dima primetila da su mu oči smaragdnozelene. Sa zlatnim tačkicama. Kao u divlje mačke.

„Siguran sam da grešite. Evo, ja bih vas rado saslušao.“

Zinula sam od čuda, ali, pre nego što sam uspela išta da izgovorim, on se iscerio i nastavio: „Osim toga, i sam se pomalo razumem u seoska gazdinstva i njihov uticaj na žensko... zdravlje.“

Dođavola.

„Da li vam ovo obično prolazi kod svih žena?“, rekla sam i pokazala rukom prema njemu. „Mislim na to vaše bahato i osorno ponašanje.“

„Vi sedite u mom društvu, pa mi kažite.“

Pogledala sam u svoju čašu i pomislila kako bih mu rado pljusnula piće u lice. Nikad nisam učinila ništa slično. Kakav bi to bio osećaj? Da li bi mogla neopaženo da se izvučem?

„Nemojte, ljudi će zuriti u vas“, rekao mi je tiho.

Trgla sam se, potpuno zbunjena, i pogledala u njegove zelene oči.